

РЕШЕНИЕ

№ 24

гр. София, 04.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34
състав**, в публично заседание на 20.12.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **9513** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.86 - чл.92 от Закона за убежището и бежанците(ЗУБ)вр.чл.145–чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Р. С.,ЛНЧ [ЕГН], от А., с адрес [населено място], [улица] отдел „ПМЗ - кв. Военна рампа" на РПЦ - С. на ДАБ,против Решение №14701/03.10.2022г. на Зам. Председател на ДАБ при МС.В жалбата се излагат твърдения за незаконосъобразност на обжалвания акт поради съществено нарушение на административнопроцесуалните правила и материалноправните разпоредби.Административният орган неправилно е тълкувал и приложил нормата на чл. 9 от ЗУБ, който представлява транспониране на чл.15, буква „в" от Директива 2004/83/С.. Според жалбоподателя анализът на обстановката в А. е повърхностен и не почива дори на общодостъпната информация за страната и интензитета на насилието там.Нормата касаела не насилие, насочено спрямо личността на търсещия закрила, а за заплахата за личността на конкретен човек като цивилно лице поради ситуация на безогледно насилие, или иначе казано, без личен елемент на преследване или степен на персонализация, съобразно които да се преценява заплахата и необходимостта от закрила.В този смисъл било решение от 17 февруари 2009 г. на СЕС по дело № С-465/2007. В противоречие със задължението да установи по категоричен начин, че ситуацията в съответната държава се е подобрила, административният орган е приел,

че насилието в А. не може да се характеризира като безогледно. Това твърдение било невярно и противоречало на чл.75, ал.2 ЗУБ, съгласно който липсата на достатъчно данни за преследване не може да е основание за отказ за предоставяне на статут.В тежест на административния орган било да докаже, че е налице промяна от такъв характер, която да отговаря на обратната хипотеза на чл.9, ал.1, т.1-3 ЗУБ, а именно, че изобщо не съществува реален риск от тежки посегателства и гражданите на тези държави могат безпрепятствено и трайно да се ползват от ефективната закрила в страната си на произход.Подобен анализ липсвал в обжалваното решение и същото било издадено в нарушение на 35 от АПК.Жалбоподателят моли съда да отмени Решение №14701/03.10.2022г. на зам. председателя на ДАБ - МС със законните последици.В о.с.з. жалбоподателят се представлява от адв.П. назначена с определение на съдът от 02.11.2022г.,която поддържа жалбата по изложените в нея съображения.

Ответникът-Зам.председателят на ДАБ при МС, редовно призован,се представлява от юрк.Д.,редовно упълномощена,която счита жалбата за неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно чл.235, ал.2 ГПК вр. чл.144, ал.1 АПК, от фактическа страна установи:

С молба вх. №УП-8346/23.03.2022г. подадена до ДАБ - МС, Р. С.,гражданин на А. е поискал от властите в Република България закрила.Молбата е продиктувана лично от този чужденец, след като му е преведена на разбираем от него език пашу, без да има възражения по написаното в нея.С регистрационен лист рег.№УП-8346/23.03.2022г.. чужденецът е регистриран в ДАБ с имена–Р. С.,от мъжки пол, роден на 16.01.1998г. в [населено място], А. гражданин на А., етническа принадлежност - пашун,вероизповедание: мюсюлманин - сунит, семейно положение - неженен, ЛНЧ [ЕГН],език който владее – пашу, дари,с адрес [населено място], [улица] отдел „ПМЗ - кв. Военна рампа" на РПЦ - С. на ДАБ.В приложение са посочени по списък имената, възрастта и местонахождението на роднините му – майка Х. (починала),баща С. (починал) и брат –Р. и сестри:А. и З., за които не е отразено къде живеят.С това съдържание,регистрационен лист рег. № УП-8346/23.03.2022г. е подписан от чужденеца със забележка в края, че текстът му е бил преведен на разбираем от него „дари“ език, без комуникативни пречки,че разбира добре написаното и няма възражения по него.Подписан е също от длъжностното лице на ДАБ - МС, извършило регистрацията, и участвалия в нея преводач.

На 23.03.2022г. Р. С. е получил срещу подпис копие от Указания рег.УП-8346/23.03.2022г.относно правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, в превод на езика „дари“ ведно с приложен Списък на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молби за статут с приемни в ДАБ при МС.С декларация на основание чл.30, т.3 ЗУБ рег. № УП-8346/23.03.2022г.Р. С. е декларирал под наказателна отговорност по чл.313, ал.1 НК,че е гражданин на А.,роден на 16.01.1998г. в [населено място],А., етническа принадлежност - пашун,вероизповедание: мюсюлманин - сунит, семейно положение - неженен, не е придружен от малолетни и/или непълнолетни деца. Декларацията е продиктувана лично от чужденеца като декларатор; текстът ѝ му е преведен на разбираем от него език дари,без възражения по написаното и без комуникативни пречки.Съставена е ЕВРОДАК дактилоскопна карта с референтен номер А. (рег. № УП-8346/23.03.2022г.) на чужденец с имена Р. С. дата на снемане на дактилоскопните

отпечатъци - 23.03.2022г.С декларация рег.№УП-8346/23.03.2022г. Р. С., гражданин на А., е декларирал, че е съгласен да бъде обработвана информацията относно личните му данни, които са необходими в производството за предоставяне на международна закрила и администраторът на лични данни има право на достъп до тях.Декларацията му е преведена на език дари, разбрал е съдържанието ѝ ,като е подписал доброволно. С протокол рег.№УП-8346/18.08.2022г.е удостоверено провеждане на интервю с Р. С., гражданин на А., от интервюиращия орган на ДАБ–МС К.П. на 18.08.2022г. от 14.00 ч. до 14.25ч.В началото му е разяснено, че основната му цел е да се изяснят причините, поради които е напуснал страната си и е подал молба за закрила в Република България.Уведомен е, че за представянето на неверни данни или умишлено заблуждаване на служебно лице носи наказателна отговорност по чл.313, ал.1 НК.Р. С. е предупреден, че на това интервю ще бъде направен аудиозапис. Изразил е съгласие в него да участва като преводач от езика „дари“ С. Х. и е потвърдил, че разбира добре смисъла на думите в превод от този преводач.Потвърдил е данните, съобщени при попълване на регистрационния лист. Отрича да има преки роднини в държава - членка на ЕС.Посочва, че жалбоподателя, в присъствието на преводач потвърждава казаното при попълване на регистрационния лист и че е роден в А. пров. П. [населено място],майка му е баща му са починали.Твърди че напуснал нелегално А. преди 7 години, като първоначално отишъл в И., където прекарал 2 години, а след това отишъл в Турция, където останал още 5 години.Впоследствие, на 11.03.2022г.,е влязъл нелегално на българска територия,като минал през ограда на границата.Твърди,че пътувал с група от 15-17 човека и целта му била 3. Европа,но поради финансови проблеми му се наложило да остане тук.Р. С. мотивира молбата си за международна закрила с твърдението, че преди да напусне А. работил в продължение на 6 месеца за „службите“ в А., като работата му се състояла в това, да събира информация за талибаните. Заявява, че не е в състояние да представи никакви документи в потвърждение на думите си, защото в този момент било трудно да бъдат изпратени такива, заради ситуацията в страната му.В същото време заявява, че в родината си не съден, арестуван или осъждан.Протокол рег.№УП-8346/18.08.2022г. е подписан с това съдържание от интервюиращия орган на ДАБ - МС, провел интервюто, участвалия в него преводач и чужденеца, който е потвърдил, че текстът му е бил преведен на разбираем от него език пащу,не са съществували комуникативни пречки по време на интервюто,добре разбира смисъла на написаното и няма възражения по него.По административната преписка е приобщена Справка вх. № МД-570/21.09.2022г. от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ –МС относно актуалната обстановка в Ислямска Република А..Посочено е в края ѝ, че същата е изготвена по “Методологията на ЕСПОУ за изготвянето на информация за страните на произход” (2019г.) на базата на внимателно подбрани, публично достъпни външни източници, посочени в края ѝ, без да съдържа мнение, оценка и анализ на ситуацията в тази държава, които да са направени от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ – МС.Със становище рег. №УП-8346/23.08.2022 г. на К.П. – младши експерт в отдел „Производство за международна закрила – кв. Военна рампа“ – РПЦ - С. е предложено на чужденеца да се откаже предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.С решение №14701/03.10.2022г. на Зам. Председател на Държавна агенция за бежанците при МС на жалбоподателя е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут. Административният орган е обосновал неоснователност на молбата за закрила, като е извършил преценка на всички

релевантни обстоятелства, свързани с личното положение на жалбоподателя и държавата му по произход А., както е разгледана бежанската история на жалбоподателят. Прието е, че не е обосновал наличието на риск за живота или свободата си, както и опасения от преследване по причините, изброени в чл. 8, ал. 1 ЗУБ. Според административния орган не са изпълнени и законовите предпоставки на чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Поради това не е уважено и искането за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9 от ЗУБ.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима, като подадена срещу годин за оспорване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от търсената защита и при спазване на 14-дневния срок за съдебно обжалване, предвиден в чл. 87 от ЗУБ.

Разгледана по същество, съдът намира жалбата за неоснователна.

Оспореното в настоящото производство решение изхожда от компетентен орган и е в кръга на законовите правомощия, като в тази връзка следва да се има предвид Заповед №РД05-15/03.05.2022 г./л.14/от делото, с която са делегирани правомощия на Зам. Председателя на ДАБ на основание чл. 52 от ЗУБ.

Административният акт отговаря на общите изисквания за форма и съдържание по чл. 59 от АПК. В решението се сочат както фактически, така и правни основания за издаването му. Административният орган излага подробни съображения относно приетото от него, че на жалбоподателя не следва да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут, като задълбочено е обсъдена както обстановката в страната му на произход - А. Обективизираните в решението фактически съображения имат подробна мотивировка, ясни са, кореспондират на приложените правни норми и дават възможност на жалбоподателя да разбере какви са мотивите, възприети от административния орган, за да постанови решението, с което им се отказва предоставяне на исканата международна закрила.

В хода на административното производство има проведено интервю с жалбоподателя. Административният орган е изследвал в мотивите си и данните, изложени в интервюто. В този смисъл административният орган е изпълнил задължението си при произнасяне по молбата за хуманитарен статут да извърши всестранна и задълбочена преценка на всички относими факти, декларации или документи, свързани с личното положение на чужденеца и с държавата по произход на родителите му - А., поради което съдът приема, че няма допуснато съществено процесуално нарушение. Заявленията на Р. С. пред ДАБ - МС във връзка индивидуалното му положение и лични обстоятелства нито поотделно, нито заедно сочат, че е напуснал А., защото е бил преследван, в т.ч. поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политически убеждения - чл.4, ал.3, б. "в" от Директива 2011/95/ЕС.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Наличието и основателността на опасенията, следва да се преценяват с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут конкретни данни, като се

отчете произхода на преследването, дали последното води до нарушаване на основни права на човека и закрилата, която може да се получи от държавата по произход. В настоящия случай, видно от протокола от проведеното интервю, жалбоподателят заявява, като причина за напускане на А., са талибаните т.к. разбрали, че работи за службите. В интервюто си същият твърди, че е работил за службите около 6 месеца преди 7 години. Не представя документи с които да удостовери, че е работил в държавни структури, както и не посочва за кои „служби“ е работил. Поради липсата на каквито и да било документи от страна на чуждия гражданин не може по безспорен начин да се установи дали лицето наистина е работило за „службите“ и дали това е реалната причина за напускането му на страната. Същевременно има основателни съмнения относно това твърдение и факта, че лицето заявява, че е напуснало родината си преди 7 години, което се явява 2015 година. По това време, според неговите думи, той би следвало да е на 17 или 18 години, което влиза в противоречие, че в този период той би могъл да работи за „службите“.

Същевременно не са налице твърдения за репресия или преследване поради раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група от държавата, партии или организации и недържавни субекти.

Според съда така изнесените по време на интервюто от чужденеца факти правилно се интерпретират от органа, като такива, които не установяват обстоятелството, че спрямо търсещият закрила има осъществено преследване или е налице риск от бъдещо такова, поради което и жалбоподателят основателно да се страхува от това. Нито един от изнесените факти от бежанската история не сочи данни за опасност или реално проявено насилие спрямо търсещият закрила поради причините, които се релевират в закона. Още повече, че самият жалбоподател сам избрал да напусне страната си, а не да е бил принуден да го направи поради други причини. Статутът на лицето следва да се определя не просто от субективните възприятия, но и последното следва да е породено от обективна ситуация, каквато не е била установена от административния орган. Нито пред административния орган, нито в съдебното производство, има твърдения или доказателства, че спрямо Р. С. е имало преследване или пък съществува риск от преследване, което да попада в предметния обхват на ЗУБ. Така съдът намира, че установените с интервюто факти са правилно интерпретирани, като е обсъдено и доброволното напускането на държавата по произход. При обсъдената от интервюиращият орган представена бежанска история, то може да се направи извод за липса на осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В настоящото производство не се установява причините за напускане да попадат в обсега на изброените в определението за понятието бежанец, нито може да бъде направен извод, че чужденецът се нуждае от закрила. Посоченото в бежанската история, свързано с работата му във службите на А., не само не е изяснено, но и касае период преди 7 години, когато същият е бил 17 годишен, като не се сочи след това жалбоподателят да е бил обект на преследване, нито се обосновава наличие на реална опасност от бъдещо такова в страната му по произход. В този смисъл правилен се явява изводът, който прави ответникът, че оспорваният напуска страната си по произход, мотивиран единствено от съображения, които не са релевантните за настоящото производство, нито сочи, че изпитва основателни опасения от преследване по някоя или някои от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Съдът счита, че след извършената преценка на фактите от бежанската история, обосновано се приема, че причините за напускане на страната по произход не са

правно значими по смисъла на ЗУБ. Реално в историята си чужденецът не навежда никакви твърдения за конкретни репресии, предприети спрямо него или близки членове на семейството му, които да се дължат на някоя от причините, посочени в разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, което и обуславя извода, че решението на ответника да отхвърли молбата като неоснователна е изцяло правилно.

Причините, които българският законодател установява като обосноваващи предоставянето на хуманитарен статут, се сочат в чл. 9 от ЗУБ.

Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция /т. 1/ или изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание /т. 2/, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт /т. 3/. Правилна е преценката на административния орган, че в случая не са изложени твърдения и не се установява в държавата си по произход Р. С. да е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, или нечовешко, или унизително отнасяне, или наказание, каквито изисква разпоредбата на чл. 9, ал. 1, т. 1-2 от ЗУБ. По отношение на предпоставките да се предостави хуманитарен статут на жалбоподателят съгласно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ изложено в жалбата до съдът, правилно бежанската история е изследвана с оглед Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз (СЕС) по дело С-465/07, по тълкуването и прилагането на член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно преценката за силата на степента на безогледно насилие. За разлика от чл. 9, т. 1 и 2 ЗУБ и чл. 15, б., а" и „б“ от Директива 2011/95/ЕС, които обхващат ситуации, в които търсещият субсидиарна закрила е *специфично* изложен на опасност от съответния вид посегателство, чл. 9, т. 3 ЗУБ и чл. 15, б., в“ от Директива 2011/95/ЕС визираща една по-обща опасност – в по-широк план заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, присъщи на общата ситуация на въоръжен конфликт, протичащ с безогледно насилие, което се разпростира към неопределен кръг хора, без оглед на самоличност и други индивидуални техни характеристики. Според задължителното тълкуване, дадено на това основание за субсидиарна закрила, с решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело Е., С-465/07 „съществуването на тези тежки и лични заплахи срещу живота и личността на кандидата не е подчинено на условието да докаже, че представлява специфична цел поради елементи, присъщо на личното негово положение. Такова съществуване, по изключение, може да се смята за установено, ако степента на безогледно насилие, характеризиращо протичащия въоръжен конфликт, достига толкова високо ниво, че има сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.“ Така възприетата от СЕС концепция за „пълзящата скала“ (*concept of a sliding-scale*) кореспондира с позицията на

ЕСПЧ, че само в изключителни случаи е възможно общата ситуация на насилие в мястото, където трябва да бъде върнато лицето, да е с такъв интензитет, че връщането му там би било в нарушение на чл.3 ЕКПЧ, без да е необходимо да се доказва, че то се намира и в специфичен риск (решение на ЕСПЧ от 17 юли 2008 г. по дело *NA v the U. K.*, жалба № 25904/07- § 115; решение на ЕСПЧ от 28 юни 2011 г. по дело *S. & E. v the U. K.*, жалби № 8319/07 и № 11449/07 - §§ 215 - 218). В случая Р. С. не доказва *специфичен риск* по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ и чл.15, б.„в“ от Директива 2011/95/ЕС/твърдяно в жалбата/, поради присъщи на личното негово положение елементи, ситуацията в държавата му на произход следва да е извънредна, с такава висока степен на колективна опасност, че при връщане индивидуално и той да е изложен на тази опасност. Затова следва да се прецени, дали обстановката в А. поражда за него *общ риск* по чл.9, т.3 ЗУБ и чл.15, б.„в“ от Директива 2011/95/ЕС поради наличието на въоръжен конфликт, протичащ с безогледно насилие към цивилното население. Според дефиницията, дадена с решение на СЕС от 30 януари 2014 г. по дело D., C-285/12, съществуването на „*въоръжен конфликт*“ по чл.15, б.„в“ от Директива 2011/95/ЕС трябва да бъде признато с оглед прилагането на тази разпоредба, „*когато редовните въоръжени сили на дадена държава се сблъскват с една или повече въоръжени групи или се сблъскват две или повече въоръжени групи, без да е необходимо да може да бъде квалифициран като въоръжен конфликт без международен характер по смисъла на международното хуманитарно право, и без интензитетът на въоръжени сблъсъци, равнището на организираност на наличните въоръжени сили или продължителността на конфликта да са предмет на преценка, отделна от степента на насилие, съществуващо на въпросната територия.*” Общото положение в А. следва да се оцени по приобщената към преписката справка, публично достъпните актуални доклади на органите на ООН, ЕСПОУ, световно признати организации за защита на човешките права, чуждестранни правителствени служби като независими, надеждни и обективни източници на информация (решение на ЕСПЧ от 28 юни 2011 г. по дело *S. & E. v the U. K.*, жалби № 8319/07 и № 11449/07 - § § 230 - 234; решение на ЕСПЧ от 28 февруари 2008 г. по дело *S. v I.* по жалба № 37201/06–§§ 131-133; решение на ЕСПЧ от 15 ноември 1996 г. по дело *C. v the U. K.* по жалба № 22414/93 – § § 99-100; решение на ЕСПЧ от 17 юли 2008 г. по дело *NA v the U. K.*, жалба № 25904/07 - § § 119-122). Изготвеният по този ред доклад на ЕСПОУ с информация относно А. като държава на произход от м.09.2022 г. (<https://easo.europa.eu>) съдържа следните основни моменти. Първо и най-важно, ситуацията със сигурността в А. се подобрява значително след превземането на властта от талибаните. След като силите на НАТО напускат, талибаните официално прекратяват въоръжената си борба, обявяват обща амнистия за цялата политическа и военна опозиция и обявяват извеждане от употреба на оръжия в цялата страна. В резултат на това цивилните отново започва да се чувстват в безопасност и мобилността се увеличава значително в цялата страна. Поставяйки страната под контрола на единна власт за първи път от повече от 40 години, талибаните ограничават влиянието на местните военачалници, които действат над закона и тероризират местните. К. и други

градове са разчистени от бетонните преградни стени, които правят определени части забранени за гражданите и предизвикват огромни задръствания. Обиските на входовете на обществени сгради са намалени. Всичко това повишава доверието на афганистанците и възстановява известна степен на нормалност. Второ, на регионално ниво, с изключение на известно напрежение с П., талибаните успяват да поддържат добри отношения с всички съседи на А.. Въпреки санкциите на ООН, например. Китай поддържа дипломатически и икономически отношения с талибаните и има планове не само да предоставя хуманитарна помощ, но и да инвестира в страната. У. също поддържа приятелски отношения с новото афганистанско правителство и отвори границата си за търговия. Трето, талибаните успяват да защитят институциите и инфраструктурата на публичния сектор на А., включително неговия апарат за сигурност. Повечето държавни институции запазват своите служители и продължават да предоставят разумно ниво на услуги. Въпреки наличието на данни за свързани със сигурността инциденти, то от съдържащите се в административната преписка справки не се разкрива наличието на безогледно насилие, достигнало до толкова високо ниво, че да съществуват сериозни и потвърдени опасения за излагането на реална опасност цивилно лице, върнато в съответния регион поради самия факт на присъствието си на тази територия. Съответно на доказателствата е и заключението на органа, че доколкото в конкретния случай няма добре обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата за закрила, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в А. следва да е изключително, каквото то не е, видно от събраната информация. В конкретния случай за Р. С. не се установява специфичен риск от тежки лични заплахи срещу живота и/или личността му поради присъщи на индивидуалното положение елементи и лични обстоятелства, който риск да е реално осъществим при завръщане в А., поради което ситуацията в страната на произход следва да е с извънредна висока степен на колективна опасност, каквато тя не е. От друга страна, няма лични обстоятелства, които да сочат, че Р. С. би станал специфична цел на такова насилие поради присъщи на положението му елементи, в т.ч. такива, свързани с работата му, ангажименти и/или подкрепа за официалните власти преди и международните сили. Ето защо, няма основания да се смята, че поради негова работа за „службите“ в миналото може да стане бъдеща мишена на талибаните. Не съществува нито висока степен на индивидуална опасност, нито опасност вследствие на индивидуалните му характеристики. Р. С. не покрива условията за субсидиарна международна закрила по чл.9, ал.1, т.1, 2 и 3 ЗУБ да му се признае хуманитарен статут. Не са налице предпоставките за такъв статут и по чл.9, ал.6 ЗУБ, доколкото Р. С. е пълнолетен и нежен, нито обоснова по чл.9, ал.8 ЗУБ. Обосновано и правилно ответният национален административен орган е счел, че декларираната от Р. С. причина да напусне А. е личен, социално-икономически характер и е извън обхвата по ЗУБ.

Въз основа на съобщените от кандидата обстоятелства при интервюто обосновано и правилно като действителен мотив да емигрира е изведен

стрежежът му да се установи в страна с по-висок стандарт/в 3. Европа/, с оглед на което не е бежанец, а мигрант – лице, което доброволно е напуснало страната си, за да се засели другаде по причини с личен характер и икономически съображения съгласно т.62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на СВКБООН.Индивидуалните фактори Р. С. да иска закрила както отделно, така и кумулативно взети предвид, заедно с общата обстановка в А., не очертават риск от преследване, специфичен и/или общ, при негово връщане на афганистанска територия в разрез със забраната по чл.33, ал.1 от Женевската конвенция от 1951 г. и чл.13, ал.1 от Директива 2011/95/ЕС.

С оглед гореизложеното, като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут на оспорващия, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение, а подадената жалба като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Разноски по делото не се претендират от страните, поради което съдът не се произнася по дължимостта им съгласно чл.143 АПК вр. чл.91 ЗУБ.

Мотивиран така и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. С.,Л.,роден на 16.01.1998г. в [населено място],А.,етническа принадлежност - пашун гражданин на А., с адрес [населено място], [улица] отдел „ПМЗ - кв. Военна рампа" на РПЦ-С. на ДАБ,против Решение №14701/03.10.2022г. на Зам. Председател на ДАБ при МС.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

съдия: